

Aleksander Hyżorek*

ORCID: 0000-0003-0433-1643

SWPS Uniwersytet Humanistycznospołeczny

DOI: 10.19195/1733-5779.28.19

Aspekty procesowe nałożenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary pieniężnej. Wybrane zagadnienia

JEL Classification: K2, K3

Słowa kluczowe: kary pieniężne w energetyce, odwołanie od decyzji Prezesa URE, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, prawo administracyjne, aspekty procesowe

Keywords: financial penalties in the energy sector, appeal against the decision of the President of the Energy Regulatory Office, the President of the Energy Regulatory Office, administrative law, and procedural aspects

Abstrakt: W artykule dokonano analizy aspektów procesowych nałożenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kar pieniężnych, z uwzględnieniem postępowania odwoławczego od wydanych przez niego decyzji oraz postanowień. Wskazano na aktualne regulacje dotyczące przedstawionej materii oraz zaproponowano zmiany legislacyjne, które ograniczałyby liczbę aktów normatywnych mających zastosowanie do prowadzonych przez Prezesa URE postępowań, korzystając z wprowadzonych do kodeksu postępowania administracyjnego administracyjnych kar pieniężnych.

Wskazano także na przykłady nałożenia kary pieniężnej za niezastosowanie się do wprowadzonych ograniczeń w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej oraz nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji. Przedstawiono również procedurę odwoławczą oraz wyjaśniono pojęcie postępowania hybrydowego.

Procedural aspects of imposing financial penalties by the President of the Energy Regulatory Office. Selected issues

Abstract: The considerations of this article focus on the energy law sector, in particular, expenditure sanctions by the President of the Energy Regulatory Office. The article points to the

* Opiekun naukowy (Scientific Tutor) — dr hab. Paweł Daniel

current regulation related to the subject of fines in the energy sector and presented de lege ferenda postulates. The ratio legis of the proposed changes aimed at the unification of the proceedings before the President of the Energy Regulatory Office is also discussed. Reference is also made to the procedural aspects of the proceedings.

Wstęp

Postępowanie przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki (dalej: Prezes URE) nie jest typowym postępowaniem administracyjnym. Postępowanie toczy się w głównej mierze na podstawie przepisów kodeksu postępowania administracyjnego¹ (dalej: k.p.a.), lecz jego nietypowość rozpoczyna się z chwilą wydania decyzji i jej zaskarżenia przez stronę — nie ma organu administracji drugiej instancji, który miałby rozpoznawać złożone środki odwoławcze. Dodatkową różnicą względem klasycznego procesu odwoławczego od decyzji administracyjnej jest również brak kognicji sądów administracyjnych w procesie kontroli sądowej wydanej przez Prezesa URE decyzji. W artykule opisana została także dzisiejsza, rozproszona w wielu aktach prawnych, procedura odwoławcza i przepisy, które mają do niej zastosowanie.

Celem niniejszego artykułu jest przedstawienie możliwości zunifikowania przez prawodawcę przepisów dotyczących postępowania przed Prezesem URE, w tym postępowania odwoławczego, a w szczególności korzystając z obowiązujących przepisów procedury administracyjnej wprowadzonych nowelizacją k.p.a., która weszła w życie dnia 1 czerwca 2017 roku², dotyczącą administracyjnych kar pieniężnych.

1. Kompetencje Prezesa URE

Prezes URE jest centralnym organem administracji rządowej powołanym na mocy ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne³ (dalej: Prawo energetyczne lub ustawa). Działania Prezesa URE jako organu państwowego są ściśle związane z polityką energetyczną państwa, koncepcją funkcjonowania rynku energetycznego, także działaniami kontrolnymi i regulacyjnymi nad przedsiębiorstwami energetycznymi i odbiorcami końcowymi energii elektrycznej.

Zgodnie z art. 23 ust. 2 pkt 13 Prawa energetycznego Prezes URE jest uprawniony do nakładania kar pieniężnych na zasadach określonych w ustawie. Ustawa w rozdziale 7 zatytułowanym „Kary pieniężne” zawiera jedynie dwa przepisy

¹ Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.).

² Ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (tekst jedn. Dz.U. 2017 r. poz. 935).

³ Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm.).

dotyczące zakresu zastosowania kar pieniężnych, a także ich wysokości. Prawo energetyczne w tym zakresie enumeratywnie wymienia zakres odpowiedzialności administracyjnej podmiotów za delikty związane z niezastosowaniem się na przykład do wprowadzonych ograniczeń w poborze i dostarczaniu energii elektrycznej (art. 56 ust. 1 pkt 3a) lub nieprzestrzeganiem obowiązków wynikających z koncesji (art. 56 ust. 1 pkt 12). Prezes URE swoje zadania wykonuje również poprzez osiem oddziałów terenowych Urzędu Regulacji Energetyki, których dyrektorzy mają kompetencje do działania z upoważnienia Prezesa URE, w tym wydawania w jego imieniu decyzji i postanowień.

2. Postępowanie przed Prezesem URE

Stosownie do art. 30 ust. 1 ustawy do postępowania przed Prezesem URE stosuje się (z zastrzeżeniem ust. 2–4 wspomnianego przepisu) przepisy k.p.a. Można zatem formalnie uznać, że postępowanie przed Prezesem URE jest postępowaniem administracyjnym. W piśmiennictwie dominuje jednak pogląd, że to postępowanie należy do postępowań administracyjnych nietypowych, zwanych także odrębnymi (szczególnymi). W doktrynie postępowanie to nazywane jest hybrydowym. Termin „hybrydowy” wywodzi się z łacińskiego *hybris* i oznacza ‘mieszanka’⁴, z kolei samo postępowanie o hybrydowym charakterze to postępowanie, które jest mieszanką cech pochodzących z co najmniej dwóch procedur prawnych o różnej naturze⁵.

Judykatura utrwaliła pogląd, że procedura ma charakter niejednorodny, tak zwany hybrydowy, i wyraża się załatwieniem jednej sprawy na drodze dwóch odrębnych, lecz związanych z sobą rodzajów postępowań — administracyjnego i cywilnego, które nie są wobec siebie konkurencyjne, a każde z nich rozpoczyna się i kończy w określonym momencie⁶.

Wracając jednak do przepisów prawa administracyjnego procesowego, mają one zastosowanie w postępowaniach przed Prezesem URE, lecz w przypadku, w którym przepisy szczególne nie wprowadzają odrębności⁷ i tylko do pewnego momentu.

Postępowanie przed Prezesem URE przez większość przedstawicieli doktryny określane jest jako jednoinstancyjne (z punktu widzenia administracyjnego toku

⁴ W. Kopaliński, *Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych*, Warszawa 1970, s. 315.

⁵ Z. Czarnik, *W sprawie charakteru prawnego tzw. postępowań hybrydowych*, „Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego” 2015, nr 2, s. 22–32.

⁶ Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 kwietnia 2011 roku, sygn. akt II GSK 477/10, CBOSA.

⁷ M. Hadel, *Postępowanie przed Prezesem URE — odmienności i kontrowersje związane z jego charakterem*, „Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ” 2017, nr 6, https://ruj.uj.edu.pl/xmlui/bitstream/handle/item/45199/hadel_postepowanie_przed_prezesem_ure_odmiennosci_2017.pdf?sequence=1&isAllowed=y (dostęp: 9.02.2019).

instancji⁸), to znaczy ustawa nie przewiduje możliwości zaskarżenia wydanego przez organ pierwszej instancji orzeczenia do organu drugiej instancji, albowiem nad Prezesem URE nie ma wyższego rzędem organu administracji. Nie mają więc zastosowania przepisy art. 127 § 1 i 2 k.p.a. stanowiące o procedurze odwoławczej i kontroli instancyjnej, ponadto wydane przez Prezesa URE decyzje nie wpisują się w katalog wymienionych w przepisie art. 127 § 3 k.p.a., który stanowi, że w przypadku braku ścieżki odwoławczej strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do organu z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Organ oczywiście przeprowadza postępowanie z uwzględnieniem zasad ogólnych postępowania administracyjnego wyrażonych w przepisach art. 6–16 k.p.a., lecz jak już ustalono z wyłączeniem zasady dwuinstancyjności postępowania wyrażonej w art. 15 k.p.a.

Prezes URE większość prowadzonych postępowań wszczyna z urzędu. Wszczęcie postępowania może oczywiście mieć miejsce po zawiadomieniu na przykład dostawcy energii elektrycznej, dysponującego danymi o podmiocie, którego zawiadomienie dotyczy, na przykład o niezastosowaniu się przez niego do wprowadzonego ograniczenia w poborze energii.

3. Postępowanie odwoławcze od decyzji Prezesa URE — właściwość sądu i wymogi formalne odwołań

Jak ustalono, od decyzji wydanej przez Prezesa URE nie przysługuje kontrola organu administracyjnego drugiej instancji. Powstaje zatem pytanie, czy istnieje możliwość kontroli sądowej takiej decyzji.

Wydawać by się mogło, że skoro decyzja wydana została przez organ działający na podstawie przepisów procedury administracyjnej, to właściwe do rozpoznania na drodze kontroli sądowej będą sądy administracyjne. Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (dalej: p.p.s.a.)⁹ do rozpoznawania spraw sądowoadministracyjnych powołane są sądy administracyjne. Z kolei w przepisie art. 3 § 2 pkt 1 p.p.s.a. wskazano, że kontrola działalności administracji publicznej przez sądy administracyjne obejmuje orzekanie w sprawach skarg na decyzje administracyjne.

Prima facie decyzja wydana przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki mieści się w katalogu decyzji podlegających kontroli sądowoadministracyjnej, gdyż jest decyzją administracyjną.

Prawo energetyczne, a konkretnie przepisy art. 30 ust. 2 i 3 wskazują, że od decyzji Prezesa URE służy odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie — sądu

⁸ A. Skoczylas, [w:] *Prawo energetyczne. Komentarz*, red. M. Swora, Z. Muras, Warszawa 2010, s. 1048.

⁹ Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.).

antymonopolowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia decyzji. Z kolei postępowanie w sprawie odwołania od decyzji Prezesa URE toczy się według przepisów kodeksu postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.)¹⁰ dotyczących postępowania w sprawach z zakresu regulacji energetyki. Przytoczona nazwa sądu jest już nieobowiązująca, albowiem na mocy art. 4 ustawy z dnia 5 lipca 2002 roku o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji¹¹ wskazano, że ilekroć w odrębnych przepisach jest mowa o sądzie antymonopolowym, rozumie się przez to Sąd Okręgowy w Warszawie — sąd ochrony konkurencji i konsumentów, czyli precyzując — aktualnie Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Brakuje zatem kogencji sądów administracyjnych w procedurze kontroli sądowej decyzji Prezesa URE. Wniesiony do sądu administracyjnego środek odwoławczy zostanie odrzucony na podstawie art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a. jako nienależący do właściwości sądów administracyjnych. Warto wskazać jedynie dodatkowo na treść art. 58 § 4 p.p.s.a., który stanowi o braku możliwości odrzucenia skargi z powodu wskazanego w art. 58 § 1 pkt 1 p.p.s.a., jeżeli w tej sprawie sąd powszechny uznał się za niewłaściwy. Naczelny Sąd Administracyjny stoi jednak na stanowisku, że z przepisu nie wynika jakikolwiek obowiązek uprzedniego badania (ustalania) przez sąd administracyjny, czy (jakiś potencjalnie właściwy w danej sprawie) sąd powszechny uznał się za niewłaściwy, a jedynie to, że jeżeli w danej sprawie sąd powszechny uznał się już za niewłaściwy (czas przeszły dokonany), to wówczas sąd administracyjny nie może odrzucić skargi z powodu swej niewłaściwości¹².

Analiza orzeczeń sądów administracyjnych i powszechnych w zakresie odwołań od decyzji Prezesa URE nie wskazuje jednak na jakiekolwiek odstępstwa od wskazanej w przepisach procedury bądź na przejście do rozpoznania sprawy z sądu powszechnego do sądu administracyjnego.

Sądy administracyjne w sprawach z zakresu regulacji energetyki uprawnione są do rozpoznania środka zaskarżenia tylko w jednym przypadku, to jest skargi na bezczynność organu, stosownie do art. 3 § 2 pkt 8 p.p.s.a. zakładającego, że kontrola sądu administracyjnego obejmuje orzekanie w sprawach skarg na bezczynność lub przewlekłe prowadzenie postępowania.

W świetle przepisów Prawa energetycznego, a także postępowania cywilnego (art. 479⁴⁶ pkt 1 k.p.c. i art. 479⁴⁷ § 1 k.p.c.) należy wskazać, że *ex lege* do rozpo-

¹⁰ Ustawa z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1360 z późn. zm.).

¹¹ Ustawa z dnia 5 lipca 2002 roku o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. Nr 129, poz. 1102).

¹² Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 marca 2009 roku, II GSK 823/08, Lex nr 532181.

znawania odwołań od decyzji Prezesa URE właściwy jest sąd powszechny, gdzie w pierwszej instancji zawsze orzeka Sąd Okręgowy w Warszawie, w drugiej Sąd Apelacyjny w Warszawie, natomiast nadzwyczajny środek zaskarżenia — skargę kasacyjną rozpoznaje Sąd Najwyższy i jest ona zawsze dopuszczalna (niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia, a to na mocy przepisu art. 479⁵⁶ § 2 k.p.c.).

W judykaturze wskazuje się, że postępowanie przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów ma charakter postępowania rozpoznawczego, pierwszoinstancyjnego i kontradiktoryjnego.

Odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki odpowiada konstrukcji pozwu w ogólnym postępowaniu cywilnym, albowiem wymagania odnoszące się do odwołania (art. 479⁴⁹ k.p.c.) są zbliżone do wymagań pozwu (art. 187 k.p.c.), a ponadto odwołanie, podobnie jak pozew, uruchamia postępowanie sądowe w pierwszej instancji. Przedmiotem postępowania przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów w sprawach z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki jest przede wszystkim rozstrzygnięcie sporu między wnoszącym odwołanie przedsiębiorcą a prezesem urzędu regulacyjnego w przedmiocie kwalifikacji określonego zachowania się odwołującego. Spór ten toczony jest według reguł postępowania cywilnego, a więc z uwzględnieniem zasady kontradyktryjności i wynikających stąd obowiązków procesowych stron¹³.

Strony od tego momentu są na równym procesowo poziomie. Nie mamy już do czynienia z władztwem administracyjnym organu względem strony, lecz ich równością, a stronami sporu są powód i pozwany.

Kontradyktryjność nie różni się niczym od tej praktykowanej w klasycznych postępowaniach cywilnych. Powód, będący zarazem odwołującym, musi udowodnić swoje racje, aby sąd je uznał. *A contrario* na pozwanym — Prezesie URE — ciąży ten sam obowiązek, który wywodzony jest z przepisu art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny¹⁴.

Odnieść się również należy do postępowań wpadkowych, które mają miejsce podczas procedowania przed Prezesem URE.

W przepisie art. 479⁵⁵ k.p.c. uregulowano, że przepisy art. 479³² § 1 k.p.c. i art. 479⁴⁷–479⁵⁴ k.p.c. stosuje się odpowiednio do zażeń na wydane w toku postępowania przed Prezesem URE postanowienia. Podobnie jak w przypadku odwołania od decyzji do rozpoznania zażalenia uprawniony jest Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Samo postanowienie, będące przedmiotem kontroli sądowej, wydane jest na podstawie regulacji z kodeksu postępowania administracyjnego, natomiast jego kontrola odbywa się już zgodnie z zasadami procedury cywilnej. Sąd, rozpoznając wniesione zażalenie, rozstrzyga, wyda-

¹³ Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 września 2015 roku, sygn. akt VI ACa 1332/14, LEX nr 1934377.

¹⁴ Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1025 z późn. zm.).

jąc postanowienie. Orzecznictwo Sądu Najwyższego zakłada, że skoro kodeks postępowania cywilnego nie wymaga wydania wyroku w sprawie zażalenia na postanowienie Prezesa Urzędu, to właściwe jest wydanie rozstrzygnięcia w formie postanowienia¹⁵.

4. Nałożenie kary pieniężnej za niezastosowanie się do wprowadzonych ograniczeń w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej oraz nieprzestrzeganiu obowiązków wynikających z koncesji

Prezes URE może nałożyć na podmiot karę pieniężną między innymi za niezastosowanie się do wprowadzonych ograniczeń w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej lub niezastosowanie się do obowiązków wynikających z koncesji.

Literatura przedmiotu uznaje, że podstawowym założeniem Prawa energetycznego jest zapewnienie, aby normy ustawy były skuteczne, pozwalały realizować zamierzone przez prawodawcę cele. Zasadniczo cele te powinny być dobrowolnie realizowane przez adresatów ustawy. Jednak sytuacja ta nie oznacza, że brakuje konieczności normatywnego sankcjonowania naruszeń obowiązków wynikających z Prawa energetycznego. Możliwość sankcjonowania tych naruszeń oddziałuje na adresatów norm także prewencyjnie. Wprowadzanie przez prawodawcę w ustawie norm sankcjonujących ma na celu nie tylko prewencyjne oddziaływanie na adresatów tych norm, lecz także, w przypadku gdy normy te nie są stosowane, ich egzekwowanie¹⁶. Teoretyzując, racjonalny prawodawca, nakładając na adresatów sankcjonowanych norm prawnych obowiązek określonego zachowania, musi jednak zakładać, że nie wszyscy adresaci tych norm będą ten obowiązek dobrowolnie wykonywać. Dlatego też w celu zapewnienia skuteczności tych norm prawnych prawodawca wprowadza także normy prawne sankcjonujące, nakazujące uprawnionym organom wymierzanie, a następnie egzekwowanie sankcji za naruszenie norm sankcjonowanych¹⁷. Powierzenie organom administracji publicznej (którym w omawianej materii jest Prezes URE) kompetencji do wymierzenia sankcji nie budzi konstytucyjnych wątpliwości. Podstawę normatywną do uchwalania przez pracodawcę norm sankcjonujących naruszenie prawa administracyjnego wywodzi się z ogólnego obowiązku przestrzegania prawa¹⁸. W nauce prawa występuje od-

¹⁵ Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2006 roku, sygn. akt III SZP 1/06, opubl. OSNP 2006/13-14/224. LEX nr 171729.

¹⁶ M. Sachajko, *Art. 56, [w:] Prawo energetyczne, t. 2. Komentarz do art. 12–72*, Warszawa 2016.

¹⁷ A. Redelbach, S. Wronkowska, Z. Ziemiński, *Zarys teorii państwa i prawa*, Warszawa 1992, s. 91.

¹⁸ M. Wyrzykowski, M. Ziółkowski, [w:] *System Prawa Administracyjnego*, t. 2, Warszawa 2012, s. 362.

osobniony pogląd¹⁹ podający w wątpliwość, czy uregulowania kar pieniężnych są zgodne z wzorcami konstytucyjnymi z art. 175 i 177 Konstytucji RP²⁰.

Przed przejściem do dywagacji o naturze materialnoprawnej należy jedynie wskazać, że kara pieniężna jest karą należącą do kategorii tak zwanych pośrednich środków przymusowych. Od dawna przeważa pogląd, że celem zastosowania tego rodzaju środków jest skłonienie zobowiązanego do wykonania generalnego aktu administracyjnego²¹. Środki te mają cztery podstawowe funkcje: stymulacyjną, represyjną, prewencyjną oraz redystrybucyjną²². Z kolei sankcja nałożona przez Prezesa URE powinna również uwzględniać możliwości finansowe danego przedsiębiorcy energetycznego. Wymierzenie kary finansowej w granicach górnego zagrożenia może podważyć byt finansowy, a w dalszej kolejności istnienie danego przedsiębiorcy²³. Doktryna słusznie zauważyła również, że sam fakt naruszenia zakazów lub nakazów przewidzianych w Prawie energetycznym skutkuje nałożeniem kary pieniężnej przez Prezesa URE²⁴.

Odnosząc się zatem do pierwszego ograniczenia w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej, należy wskazać, że mogą one zostać wprowadzone z powodów wymienionych w przepisie art. 11 i 11d Prawa energetycznego. Przyczyną ich wprowadzenia jest na przykład zagrożenie bezpieczeństwa dostaw energii. W przypadku wystąpienia tego zagrożenia operator systemu przesyłowego elektroenergetycznego lub systemu połączanego elektroenergetycznego na mocy przepisu art. 11c ust. 3 Prawa energetycznego niezwłocznie powiadamia ministra właściwego do spraw energii oraz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o wystąpieniu zagrożenia bezpieczeństwa dostaw energii elektrycznej. W dalszej kolejności procedura odbywa się na podstawie przepisu art. 11 ust. 7 Prawa energetycznego, zgodnie z którym Rada Ministrów na wniosek ministra właściwego do spraw energii w drodze rozporządzenia może wprowadzić na czas oznaczony, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub jego części, ograniczenia w sprzedaży paliw stałych oraz w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej i ciepła, w przypadku wystąpienia zagrożeń. Przepis art. 11 Prawa energetycznego był nowelizowany, albowiem w pierwotnym brzmieniu brakowało uregulowania szczegółowych kwestii związanych z wprowadzaniem ograniczeń w sprzedaży i dostarczaniu energii i paliw²⁵.

¹⁹ A. Lipiński, *Niektóre problemy nowego prawa energetycznego*, PUG 1998, nr 5, s. 8.

²⁰ Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).

²¹ J. Jendrośka, *System środków prawnych zapewniających przymusową realizację aktu administracyjnego*, „Kontrola Państwowa” 1960, nr 6, s. 2

²² M. Sachajko, *op. cit.*

²³ M. Czarnecka, T. Ogłódek, *Prawo energetyczne. Komentarz*, Warszawa 2012.

²⁴ *Prawo energetyczne. Komentarz*, red. M. Kuliński, Warszawa 2017.

²⁵ M. Swora, D. Nowak, *Art. 11, [w:] Prawo energetyczne*, t. 1. *Komentarz do art. 1–11s*, Warszawa 2016.

Przykładowo 11 sierpnia 2015 roku wydane zostało rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej²⁶. Wprowadzenie ograniczeń tym aktem uzasadniono faktem występowania wysokich temperatur. Rozporządzenie w przepisie § 1 zakładało, że od dnia 11 sierpnia 2015 roku od godz. 24.00 do dnia 31 sierpnia 2015 roku do godz. 24.00 wprowadza się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ograniczenia w dostarczaniu i poborze energii elektrycznej dla odbiorców energii elektrycznej o mocy umownej powyżej 300 kW.

Jak można zauważyć, rozporządzenie wydane zostało 11 sierpnia 2015 roku i *de facto* od tego dnia nakładało obowiązki na odbiorów końcowych energii elektrycznej. Wielu nie zdążyło, ale również nie miało szansy na przygotowanie się do wprowadzonego ograniczenia, chociażby z uwagi na fakt zamówionego uprzednio towaru do uboju czy konieczności utrzymania jednolitej temperatury w chłodniach. Niezastosowanie się do ograniczeń skutkowało więc nałożeniem na dany podmiot przez Prezesa URE kary pieniężnej.

Drugą z przyczyn nałożenia karny pieniężnej przez Prezesa URE jest niedostosowanie się do obowiązków wynikających z koncesji. Sama koncesja jako umowa z pewnością określa prawa i obowiązki stron, w tym indywidualnego koncesjonariusza. Sąd Najwyższy uznał, że obowiązkiem wynikającym z koncesji w rozumieniu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego jest taki obowiązek zawarty w decyzji o jej udzieleniu, który konkretyzuje określony w ustawie obowiązek wobec indywidualnego koncesjonariusza w sposób bardziej szczegółowy niż wynika to z przepisów ustawy lub aktów wykonawczych. Obowiązkiem takim jest postanowienie decyzji o treści „koncesjonariuszowi nie wolno czynić przedmiotem obrotu paliw ciekłych, których parametry jakościowe są niezgodne z parametrami wynikającymi z zawartych umów i z norm określonych obowiązującymi przepisami”²⁷.

Aby więc przywołany przepis miał zastosowanie, podmiot musi naruszyć któryś z obowiązków wynikających z udzielonej koncesji. Należy zatem uznać, że nieprzestrzeganie przez podmiot norm prawnych generalnych i abstrakcyjnych nie stanowi podstawy do nałożenia kary pieniężnej na podstawie przepisu art. 56 ust. 1 pkt 12 Prawa energetycznego, albowiem przepis sankcjonuje tylko za nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z samej koncesji. Jako przykład można tutaj wskazać na wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów²⁸, w którym oddalone zostało odwołanie od decyzji Prezesa URE, stwierdzającej winę

²⁶ Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2015 roku w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczeniu i poborze energii elektrycznej (poz. 1136).

²⁷ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 roku, sygn. akt III SK 14/17, OSNP2019/1/12.

²⁸ Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 maja 2013 roku, sygn. akt XVII AmE 54/11, LEX nr 1728278.

podmiotu w przedmiocie naruszenia obowiązku wynikającego z koncesji (obróć paliwami ciekłymi) i nakładającego karę pieniężną.

W rzeczonyj sprawie materiał dowodowy wskazywał na wprowadzanie do obrotu przez przedsiębiorcę gazu skroplonego LPG o jakości niezgodnej z obowiązującymi przepisami (przytaczanego wyżej rozporządzenia, które uchyliło i zastąpiło rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 roku w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego²⁹), a co za tym idzie naruszenie przez podmiot warunków udzielonej koncesji. Orzecznictwo zakłada, że przedsiębiorca, aby sprostać wymaganiom nałożonym na niego w związku z otrzymaniem koncesji, powinien podjąć wszelkie działania, aby spełnić określone w niej warunki. Wymaga zaznaczenia, że przedsiębiorca ma pełną swobodę wyboru działań, które podejmie w celu wywiązania się z obowiązków koncesyjnych. Wypełnienie postanowień określonych w warunkach wykonywania działalności objętej koncesją jest podstawowym obowiązkiem koncesjonariusza i nie stanowi rzeczy niemożliwej, organ koncesyjny określa bowiem te warunki w granicach i na podstawie obowiązujących przepisów prawa³⁰.

Uzyskujący koncesję podmiot powinien zatem szczegółowo kontrolować nie tylko samą koncesję, lecz także przepisy, które jej dotyczą. Mimo że naruszenie wskazywanych norm generalnych lub abstrakcyjnych nie daje samoistnie podstaw do wymierzenia kary, to ich naruszenie może w konsekwencji powodować naruszenie samych postanowień umowy koncesyjnej, a wówczas Prezes URE ma ustawową kompetencję do stwierdzenia winy i wymierzenia kary.

Wartą uwagi kwestią w przedmiocie kar pieniężnych w energetyce (a zarazem wskazującą po raz kolejny na niekoherentność regulacji) jest pogląd Sądu Najwyższego, który uznał, że sprawa z odwołania od decyzji Prezesa URE nakładającej karę pieniężną na przedsiębiorcę energetycznego powinna zostać rozpoznana z uwzględnieniem standardów ochrony praw oskarżonego obowiązujących w postępowaniu karnym³¹.

Na gruncie tego orzeczenia zasadnie postawiono tezę, znajdującą również potwierdzenie w wielu orzeczeniach sądów powszechnych, że chodzi nie tylko o zapewnienie ukaranemu podmiotowi wszelkich standardów procesowych, lecz także przestrzeganie podstawowej zasady odpowiedzialności karnej, to jest, że odpowiedzialności takiej podlega ten tylko, kto popełnia czyn zabroniony pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia³². Zatem konieczność stosowania ogólnych zasad prawa karnego materialnego w pełni realizuje kon-

²⁹ Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 roku w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz.U. Nr 251, poz. 1851 z późn. zm.).

³⁰ *Ibidem*.

³¹ Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt III K SK 5/10.

³² Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2013 roku, VI ACa 1427/12.

stytucyjne wartości i zasady, do których zalicza się zasadę proporcjonalności, ograniczenia represyjności, określoności czynu zabronionego.

Jedną z przesłanek wymierzenia kary jest społeczna szkodliwość czynu, czyli wykazanie przez Prezesa URE, że działania podmiotu, który nie zastosował się do ograniczeń, miały wpływ na przykład na krajowy system energetyczny w kwestii niedostosowania się do wprowadzonych ograniczeń. Powyższy judykat pozwala skorelować przepisy Prawa energetycznego z przepisem art. 115 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (dalej: k.k.)³³ zakładającym, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia. Posłużenie się tą regulacją jest zatem jak najbardziej zasadne, a nawet wskazane, w szczególności mając na względzie represyjny charakter kar zawartych w przepisie art. 56 Prawa energetycznego.

Prezes URE prowadzący postępowanie powinien zatem uwzględnić wiele okoliczności faktycznych, ale również prawnych i ocenić je zgodnie z zasadami postępowania administracyjnego, w tym postępowania dowodowego i sposobu oceny dowodów.

5. Unifikacja postępowania — administracyjne kary pieniężne zawarte w kodeksie postępowania administracyjnego a kary pieniężne w energetyce

Wyżej wskazano już tak zwaną hybrydowość opisywanego zagadnienia. W tym miejscu należy się odnieść do innych przepisów, które również mają zastosowanie w tym specyficznym postępowaniu. Nietypowość postępowania przed Prezesem URE nie jawi się tylko w niemożliwości złożenia odwołania do organu drugiej instancji czy opisanej poniżej procedury odwoławczej i odpowiedniego stosowania przepisów. Wskazywany postulat zunifikowania postępowania administracyjnego i postępowania odwoławczego konieczny jest również dlatego, że w tych postępowaniach istnieje bardzo duża liczba odesłań do innych aktów prawnych niż Prawo energetyczne, których przepisy są właściwe do postępowania przed Prezesem URE i późniejszego postępowania odwoławczego.

Przykładowo zgodnie z przepisem art. 56 ust. 7a Prawa energetycznego w sprawach dotyczących kar pieniężnych, o których mowa w art. 56 ust. 1 ustawy, stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordy-

³³ Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 1600 z późn. zm.).

nacja podatkowa³⁴ (dalej: Ordynacja), z wyłączeniem art. 68 § 1–3. Z pewnością ma to bardzo duże znaczenie z punktu widzenia badania przedawnienia. Prezes URE może bowiem wszcząć postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej nie bezpośrednio po zdarzeniu, lecz odpowiednio później.

Należy odnieść się w tym miejscu do przytaczanej na początku nowelizacji kodeksu postępowania administracyjnego, w której ustawodawca dodał do wskazanego aktu normatywnego dział IVa stanowiący o administracyjnych karach pieniężnych.

Mimo że decyzja wydana przez Prezesa URE jest decyzją administracyjną, a nakładana kara może zostać nazwana administracyjną karą pieniężną, to w żadnym stopniu przepisy tego działu dzisiaj nie mają zastosowania w stosunku do opisywanego postępowania. Mimo że przepis art. 189a § 1 k.p.a. zakłada, że w sprawach nakładania lub wymierzania administracyjnej kary pieniężnej lub udzielania ulg w jej wykonaniu stosuje się przepisy niniejszego działu, to w § 2 cytowanej regulacji zaznaczono, że w przypadku uregulowania w przepisach między innymi odrębnymi przesłanki wymiaru administracyjnej kary pieniężnej lub terminów przedawnienia nakładania administracyjnej kary pieniężnej przepisów działu IVa k.p.a. w tym zakresie nie stosuje się.

W uzasadnieniu ustawy wprowadzającej te regulacje wskazano, że w systemie prawa brakuje definicji legalnej pojęcia administracyjnej kary pieniężnej, lecz pojęcie to w prawie administracyjnym jest powszechnie używane przez doktrynę i orzecznictwo sądowe. W przepisach stosuje się niejednorodną terminologię, przykładowo używa się określeń „opłata podwyższona”, „administracyjna kara pieniężna”, „kara pieniężna”, „opłata sankcyjna”, „kwota dodatkowa” i „dodatkowe zobowiązanie podatkowe”. Karę pieniężną zawierającą sankcję o charakterze pieniężnym nakładaną przez organ administracji publicznej, w drodze decyzji administracyjnej, w następstwie naruszenia prawa polegającego na niedopełnieniu ustawowego obowiązku albo niepowstrzymaniu się od zakazu ciążącego na osobie fizycznej, osobie prawnej albo jednostce nieposiadającej osobowości prawnej można zdefiniować jako administracyjną karę pieniężną. Administracyjną karę pieniężną należy zatem rozumieć jako określone w ustawie ujemne skutki prawne, które następują, gdy adresat normy prawnej nie zastosuje się do ustanowionego nakazu albo zakazu³⁵.

Ta definicja odpowiada definicji kary pieniężnej w energetyce. Co więcej, gdyby nie wyłączenie ustawowe i odesłanie do *lex specialis* znowelizowane przepisy

³⁴ Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz. U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.).

³⁵ Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw. Druk nr 1183, <http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?nr=1183> (dostęp: 12.07.2019).

miałyby zastosowanie w przedmiocie kar pieniężnych zawartych dzisiaj w Prawie energetycznym.

Znowelizowany kodeks postępowania administracyjnego oprócz wskazanego zakresu zastosowania administracyjnych kar pieniężnych zawiera również regulacje stanowiące o dyrektywach wymiaru kary, sile wyższej, odstąpieniu od wymiaru kary, przedawnienia, a także ulg w zakresie uiszczenia nałożonych kar pieniężnych (rozłożenie na raty, umorzenie).

Obecnie, zgodnie z regulacją zawartą w przepisie art. 56 ust 4 Prawa energetycznego, nałożona przez Prezesa URE kara pieniężna powinna zostać opłacona na rachunek bankowy właściwego względem siedziby ukaranego Urzędu Skarbowego. Być może właśnie kwestia organu odpowiedniego do przyjęcia należności pieniężnych, a gdy zajdzie taka konieczność przeprowadzenia postępowania egzekucyjnego, jest *ratio legis* stosowania Ordynacji w tych postępowaniach, albowiem przepisy Ordynacji stosuje się również w zakresie ulg w spłacie zobowiązań powstałych wskutek nałożenia kary przez Prezesa URE.

Wprowadzone nowelizacją kodeksu postępowania administracyjnego przepisy stanowią *de facto* w dużym stopniu recypowanie przepisów Prawa energetycznego i Ordynacji we wskazanym zakresie odnoszącym się do postępowań prowadzonych przez Prezesa URE.

Ustawodawca powinien zatem, bacząc na zasady prawidłowej legislacji, ograniczyć liczbę aktów normatywnych, na podstawie których prowadzone są postępowania, i dokonać zmian w obowiązujących regulacjach. Zmiana polegająca na stosowaniu Prawa energetycznego tylko w aspekcie materialnym, a stosowanie przepisów działu IVa k.p.a. w zakresie stwierdzenia winy podmiotu, wymierzenia kary oraz przeprowadzenia postępowania w przedmiocie przyznania ulgi w spłacie zobowiązań wskutek ewentualnego złożenia przez stronę wniosku w tym przedmiocie pozwoli na częściowe wyeliminowanie przepisów Prawa energetycznego i Ordynacji podatkowej w tym zakresie, a co za tym idzie, ograniczyłaby zawiłą procedurę.

Należałoby zastanowić się także nad procedurą odwoławczą i ewentualnymi zmianami, które mogłyby zostać w niej wprowadzone. Obecnie, co już zaznaczono, w postępowaniu sądowym mają zastosowanie reguły wyrażone w kodeksie postępowania cywilnego. Rozwiązanie takie należy uznać za trafne. Sądy administracyjne co do zasady nie zmieniają wydanych decyzji przez organy decyzyjne, a wydają orzeczenia o charakterze kasatoryjnym, to jest, uchylają decyzje w całości albo w części i przekazują sprawę organowi do ponownego rozpoznania, który przeprowadzając postępowanie od nowa, kształtuje powtórnie treść wydanej decyzji i samo rozstrzygnięcie.

Z kolei sądy powszechne praktykują orzeczenia o charakterze reformatoryjnym, w których władne są zmienić zapadłe rozstrzygnięcie. Przenosząc to do omawianego przedmiotu, należy uznać, że sąd, rozpoznając sprawę z odwołania

od decyzji Prezesa URE, może miarkować wysokość orzeczonej kary pieniężnej bez konieczności przekazania sprawy organowi do ponownego rozpoznania. Z pewnością wpływa to pozytywnie na czas trwania postępowania, albowiem w przypadku uchylenia decyzji i przekazania do ponownego rozpoznania Prezesowi URE organ ten na nowo wydaje decyzję, a strona, zaskarżając ją, inicjuje postępowanie od początku. Aktualnie, jako że strony postępowania cywilnego są sobie równe, w przypadku wydania przez sąd wyroku, w którym miarkowana została kara, wówczas niezadowolonej z rozstrzygnięcia stronie służy apelacja, a więc środek zaskarżenia z klasycznego postępowania cywilnego, które nie przedłuża postępowania.

Reasumując, należy wskazać, że działania prawodawcy powinny skupić się na możliwości dopasowania kar pieniężnych w energetyce do administracyjnych kar pieniężnych. Przedmiot regulacji zawarty w Prawie energetycznym jest niemal identyczny jak w kodeksie postępowania administracyjnego, a co za tym idzie takie działanie uzasadnione jest możliwością szerszego zastosowania k.p.a. w całej procedurze i tym samym ograniczenia stosowania przepisów innych aktów prawnych, które w przypadku Prawa energetycznego stanowiłyby jedynie przepisy prawa materialnego.

Podsumowanie

Przedstawione okoliczności prowadzą do wniosku, że przepisy związane z postępowaniem przed Prezesem URE, a także postępowaniem odwoławczym nie są zunifikowane i jednolite. Bardzo wiele przepisów, które rozsiane są po dużej liczbie aktów prawnych, mogą mieć zastosowanie, a często prowadzić do zakończenia sprawy.

Mimo że część przepisów *prima facie* może nie mieć zastosowania w sprawach z zakresu energetyki, to jednak pomijając wykładnię literalną, a stosując inną, na przykład teleologiczną, może okazać się, że stanowią podstawę do rozstrzygnięcia całego problemu, tak jak na przykład przepisy prawa i postępowania karnego.

Sam Prezes URE w oficjalnych wypowiedziach zauważa, że istnieje potrzeba doprecyzowania ustawowo pewnych kwestii związanych z tematyką będącą przedmiotem niniejszego artykułu. Samo Prawo energetyczne nie jest prostą materią, w szczególności przez pryzmat odniesień do wielu innych aktów prawnych, ale także sposobu konstruowania przez prawodawcę przepisów. Należy więc, opierając się na zasadach prawidłowej legislacji, skorzystać z wprowadzonych do procedury administracyjnej rozwiązań i dokonać usystematyzowania postępowania przed Prezesem URE.

Przyjmując nawet eliminację jednego aktu prawnego z całej procedury, to jest Ordynacji podatkowej na rzecz trybu usystematyzowanego w administracyjnych karach pieniężnych z k.p.a., który *de facto* stanowi w przeważającej mierze recy-

powanie przepisów Ordynacji w zakresie ulg w spłacie zobowiązań, przedawnienia itd., przyczyni się to do uproszczenia całej procedury.

Bibliografia

- Czarnecka M., Ogłódek T., *Prawo energetyczne. Komentarz*, wyd. 2, Warszawa 2012.
- Czarnik Z., *W sprawie charakteru prawnego tzw. postępowań hybrydowych*, „Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego” 2015, nr 2.
- Hadel M., *Postępowanie przed Prezesem URE- odmienności i kontrowersje związane z jego charakterem*, „Internetowy Przegląd Prawniczy TBSP UJ” 2017, nr 6, https://ruj.uj.edu.pl/xmlui/bitstream/handle/item/45199/hadel_postepowanie_przed_prezesem_ure_odmiennosci_2017.pdf?sequence=1&isAllowed=y.
- Jendrośka J., *System środków prawnych zapewniających przymusową realizację aktu administracyjnego*, „Kontrola Państwowa” 1960, nr 6.
- Kopaliński W., *Słownik wyrazów obcych i zwrotów obcojęzycznych*, Warszawa 1970.
- Lipiński A., *Niektóre problemy nowego prawa energetycznego*, PUG 1998, nr 5.
- Prawo energetyczne. Komentarz*, red. M. Kuliński, Warszawa 2017.
- Redelbach A., Wronkowska S., Ziemiński Z., *Zarys teorii państwa i prawa*, Warszawa 1992.
- Rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw. Druk nr 1183, <http://www.sejm.gov.pl/Sejm8.nsf/druk.xsp?nr=1183>.
- Sachajko M., *Art. 56, [w:] Prawo energetyczne, t. 2. Komentarz do art. 12–72*, red. Z. Muras, M. Swora, wyd. 2, Warszawa 2016.
- Skoczylas A., [w:] *Prawo energetyczne. Komentarz*, red. M. Swora, Z. Muras, Warszawa 2010.
- Swora M., Nowak D., *Art. 11, [w:] Prawo energetyczne, t. 1. Komentarz do art. 1–11s*, wyd. 2, Warszawa 2016.
- Wyrzykowski M., Ziółkowski M., [w:] *System Prawa Administracyjnego*, t. 2, Warszawa 2012, s. 362.

Akty normatywne

- Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 roku w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego (LPG) (Dz.U. Nr 251, poz. 1851 z późn. zm.).
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2015 roku w sprawie wprowadzenia ograniczeń w dostarczeniu i poborze energii eklektycznej (poz. 1136).
- Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 roku Kodeks cywilny (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1025 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 17 listopada 1964 roku Kodeks postępowania cywilnego (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1360 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 10 kwietnia 1997 roku Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 755 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 6 czerwca 1997 roku Kodeks karny (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1600 z późn. zm.).
- Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 roku Ordynacja podatkowa (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 800 z późn. zm.).

Ustawa z dnia 5 lipca 2002 roku o zmianie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ustawy Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz. U. Nr 129, poz. 1102).

Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 roku Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 1302 z późn. zm.).

Ustawa z dnia 7 kwietnia 2017 roku o zmianie ustawy Kodeks postępowania administracyjnego oraz niektórych innych ustaw (tekst jedn. Dz.U. 2017 r. poz. 935).

Orzecznictwo

Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 31 marca 2009 roku, II GSK 823/08, Lex nr 532181.

Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 6 kwietnia 2011 roku, sygn. akt II GSK 477/10, CBOSA.

Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2006 roku, sygn. akt III SZP 1/06, opubl. OSNP 2006/13-14/224. LEX nr 171729.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 roku, sygn. akt III K SK 5/10.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 maja 2013 roku, sygn. akt VI ACa 1427/12.

Wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 27 maja 2013 roku, sygn. akt XVII AmE 54/11, LEX nr 1728278.

Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 3 września 2015 roku, sygn. akt VI ACa 1332/14, LEX nr 1934377.

Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 roku, sygn. akt III SK 14/17, OSNP2019/1/12.

Procedural aspects of imposing financial penalties by the President of the Energy Regulatory Office. Selected issues

Summary

The article presents a discussion of the procedural aspects of imposing fines by the President of the Energy Regulatory Office, including appeals against decisions issued by him and provisions. The article points to current regulations regarding the presented matter and the proposed legislative changes that would limit the number of normative acts that apply to the proceedings of administrative penalties conducted by the President of the Energy Regulatory Office, using administrative penalties introduced into the Code of Administrative Procedure.

Examples were also given of the imposition of a financial penalty for failure to comply with the restrictions imposed on the supply and consumption of electricity and non-compliance with obligations under the concession. The appeal procedure was presented, the provisions applicable to it and the concept of hybrid proceedings were explained.